

Er du synder eller rettferdig?

Er du en synder, eller er du rettferdig...? Ja, hva er du egentlig...? Mange syntes å være i villrede i forhold til en slik spørsmålsstilling. Noen vil si at de er en rettferdig synder, andre vil si at de er en synder som er rettferdiggjort, noen vil si at de er tilgitte syndere, mens andre ganske enkelt vil si at de er rettferdige.

Luther sa en gang at vi er samtidig synder og rettferdig. Men, kan vi være det? Blir ikke dette åndelig schizofreni? Vi har som kristne det gamle og det nye menneske i våre liv, men er de likestilt? Noen syntes å tenke slik, at det pågår en slags indre bordtenniskamp mellom det gode og det onde som den enkelte troende selv må kjempe for å vinne. Jeg har noen ganger hørt forkynnelse om at den troende lever med to hunder i seg. En svart og en hvit. Den som får mest mat vinner. Og slik syntes det som om mange tenker om den troendes identitet. At vi har den gamle og den nye natur i våre liv og at de to naturer stadig utkjemper en kamp for å vinne seier. Men, den ene hunden er jo alt i følge Guds Ord erklært død, mens den andre er erklært levende. Det gamle mennesket ble korsfestet med Kristus og begravd med Ham. Det nye menneske stod opp med Kristus og lever med han. Evangeliet er gjemt i denne sannheten at kampen allerede er over. Evangeliet lyder: ” Kom, for alt er ferdig! ” Vi skal ikke kjempe for å vinne seier. Kampen er allerede over. Men, er det ingen kamp i den troende? Jo, men resultatet er gitt. Vi kan lese i Galater brevet kapittel 5 vers 16:

”Men jeg sier: Lev et liv i Ånden så fullfører dere ikke kjødets lyst.” Vi skal overvinne det onde med deg gode. Nøkkelen til å leve i seier over synd, er å forstå at seieren allerede er vunnet. Utgangspunktet for identitet er allerede klarert, var det ikke slik var heller ikke noe fraspark for den troende. Synder eller rettferdig? Er det viktig å vite svaret på dette spørsmålet?

Ja, jeg vil si at det er helt avgjørende for oss som troende at vi vet hva slags identitet vi har. Identiteten er et kjernepunkt for den troende. Hvis man ikke er trygg i det som utgjør ens egen identitet, er det selvsagt umulig å være tydelig og frimodig slik som Gud ønsker. Identiteten er det som styrer og influerer våre liv som kristne. Hvis vi tenker om oss selv at vi er syndere, vil det prege vår tanke, vår adferd og tale. Hvis vi sier vi er både syndere og rettferdige, vil dette prege oss. Sier vi at vi er rettferdige vil dette på sin side prege og dominere våre tanker, ord og liv som troende. Hvem er du? Selv erkjenner jeg meg selv som rettferdig, ikke lenger en synder. Jeg er ren og rettferdig, himmelen verdig! Men, vil mange skyte inn, synder du ikke lenger du da? Jo, jeg gjør da det. Men mine synder gjør meg ikke til en synder, like lite som mine gode gjerninger gjør meg rettferdig. Man blir ikke snekker av å slå i en spiker i en planke, ei heller synder av å synde. Det er ikke synd å være menneske, selv om synden bor i menneske. Den troendes identitet blir ikke bestemt ut fra hva vi gjør, ikke gjør, ikke har gjort, skulle ha gjort eller ikke skulle gjort. Som troende mennesker er vi allerede erklært rettferdige, uavhengige av alt som har med egne gjerninger å gjøre.

For å bli autorisert og offentlig godkjent som snekker, trenger man fagbrev og offentlig godkjennelse fra staten. En troende skifter ikke identitet fordi han skulle trå feil eller snuble. En rettferdig kan ikke erklæres urettferdig for egne ugjerninger, ei heller kan han erklæres rettferdig på bakgrunn av egne rettferdige gjerninger. Men, den rettferdige blir erklært rettferdig på bakgrunn av Kristi gjerninger for oss.

De gjerninger den troende lever i forhold til, er de gjerninger som Jesus Kristus forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem.

Bare de blir tilegnet synd, som fremdeles er syndere.

Den troendes identitet berøres ikke av hva man gjør eller ikke gjør. Den troendes identitet ligger gjemt i personen Jesus Kristus. Dette er det veldig viktig å forstå. I mange kristne tradisjoner og sammenhenger, er forkynnelsen og forståelsen av den troendes identitet veldig utydelig, og mange ganger helt feilaktig fremstilt. Det er helt avgjørende at vi forstår vår nye identitet i Gud, og lever i forhold til posisjonene vi har i den nye skapningen, og ikke som syndere.

Vi kan lese i 2 Korinter brev Kapittel 5 vers 17:

”Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, se, det gamle er borte og alt er blitt nytt ”

Vi kan også lese i Galaterbrevet kapittel 6 vers 15: *”For det som betyr noe, er verken å være omskåret eller uomskåret, men å være en ny skapning.”*

På korset skjer det noe fundamentalt. Vi får et identitet skifte, mennesker går fra død til liv, fra mørket til lyset. I Efeser brevet kan vi lese at de vantro, eller de ikke troende blir beskrevet som levende døde. De lever, men er åndelig døde. Når vi kommer til tro på Kristus og blir født på ny, kan vi si at vi er døde, men levende. Vårt syndelegeme ble korsfestet med Jesus, og begravd med Ham. Deretter blir vi som troende oppreist og satt i himmelen sammen med Jesus Kristus, ved Faderens høyre hånd. For at vi som troende skal forstå vår identitet, er det viktig at vi ikke bare stopper med tilgivelsen, men forstår at frelsen er noe langt mer enn dette. Det var ikke nok med tilgivelse for oss som syndere, da ville vi bare fortsatt som syndere etter at vi var tilgitt. Vi døde med Kristus på korset og ble begravd sammen med Ham. Vi er ikke lenger syndere, men nye skapninger og rettferdige frem for Gud i Jesus Kristus. Vi lever ikke lenger selv, men Kristus lever i og gjennom oss ved Den Hellige Ånd. Men, hva så med syndene våre? Jo, 1 Johannes brev kapittel 1 vers 9 lærer oss at: *”Dersom vi bekjenner syndene våre, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet.”*

Dersom, hva innebærer det? Hva om vi ikke bekjenner syndene våre, og hva vil det egentlig si å bekjenne syndene? Det finner vi i versene i samme kapittel fra vers 6 til 8 kan vi se at når vi vandrer i lyset har vi felleskap med han, slik at han rensar oss og tilgir oss syndene. Vi skal altså ikke leke gjemsel med Gud om vi synder, men fortsette å leve sammen med Han som er selve Lyset. Det betyr ikke at vi ikke forholder oss til syndene, men at vi velger å forholde oss til Han som er Lyset som rensar oss fra syndene. Vi er lysets barn, det er ikke noe vi skal bli, vi ER det NÅ. Derfor skal vi ikke leve i lyset for å bli lys, men fordi vi allerede ER det!

Vi skal leve rettferdig fordi vi ER rettferdige, og vi skal avstå fra de syndige lyster fordi vi ikke lenger ER syndere! Hadde vi ennå vært syndere hadde det ikke holdt med renselse, da trengte vi å bli født på ny.

Vi kan lese i Johannes 15 vers 3:

”Dere ER alt rene på grunn av det ord jeg har talt til dere.”

Den troendes identitet er viktig og avgjørende for hvordan vi lever ut våre liv. Derfor er det viktig at vi som kristne er oss bevisste den stillingen vi har og den posisjonen vi har på den åndelige arena. Satan er beseiret, syndelegemet er korsfestet og begravd, og vi lever og råder sammen med Ham som alle ting er underlagt, Jesus Kristus vår Herre. Hvis vi er usikker på hvem vi er i Gud, vil vi heller ikke være effektive i våre liv for Gud. Stå djevelen imot sier Bibelen til oss. Gjennom Jesus i Den Hellige Ånd ikledd den nye skapningens drakt som er hellig, rettferdig, forløst og visdom fra Gud.

Vi kan og skal stå djevelen imot, fordi han allerede er beseiret. Vi seirer over den onde, fordi han allerede er beseiret. Vi skal bare proklamere og leve ut den seieren som Jesus har vunnet. Kjemper vi for å vinne, taper vi. Kjemper vi med Seieren som Jesus har vunnet, vinner vi.

Gud ønsker å se sine barn i frihet og glede fremfor sitt åsyn, barn som ikke rødmer av skam men som ser opp til Ham og jubler av glede! For dette er den frimodige tillit vi har at vi kalles Guds barn, og det ER vi her og nå!

Vi kan lese i 1 Johannes kapittel 4 vers 17: *"I dette er kjørligheten blitt fullkommen hos oss, at vi har frimodighet på dommens dag. For slik som Han ER, slik ER også vi i DENNE verden "*

Vi er gjort lik med Sønnen, Jesus Kristus her og nå i denne verden. Det er ikke noe som vi en gang skal erfare, men i kraft av den nye naturen som ble født i oss ved troen på Jesus så har vi samme karakter og kvalitet som Jesus Kristus. Samme DNA. Det er grensesprengende, men like fullt hva Bibelen taler om den troende. Vi skal leve i samsvar med vår nye identitet, og ikke i samsvar med det gamle mennesket og den syndige natur.

Johannes kapittel 17 vers 20 – 23 kan du lese om hvordan Faderen og Sønnen er ett og at vi er ett med Faderen gjennom Sønnen. Hvordan er det mulig for oss som troende å nærme oss det å være ett med Faderen, hvis vi tenker på oss selv som uverdige syndere? Gud kaller oss venner og sønner. Vi er både venner og familiemedlemmer med selveste Gud! Det vil jo være dumt å si seg uenig i det som Gud selv forteller om vår identitet.

Eferserne kapittel 2 vers 8 – 10:

"For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg. For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem."

Vi er Guds mesterverk! Skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger som Gud på forhånd har lagt ferdige for oss for at vi skal vandre i dem! Vi må vokte oss vel for å tenke mindre om det som Gud har gjort oss til gjennom Jesus Kristus. Det er viktig at vi inntar den stillingen og posisjonen som vi har fått ved troen på Jesus Kristus. Det er denne identiteten som gir oss frimodighet og autoritet til å leve ut det nye livet i Gud. God vandring, gå i fred, forsonet og ett med Han som kaller deg venn, Jesus Kristus din frelser og venn.

Med hilsen

Torstein Tveit